

ԱՄԵՆԱՅՆ ՀԱՅՈՑ ԿԱԹՈՂԻԿՈՍ
Տ. Տ. ՎԱԶԳԷՆ Ա ՀԱՅՐԱՊԵՏԻ
ՍՈՒՐԲ ԾՆՆԴԵԱՆ ՔԱՐՈԶԸ ՄԱՅՐ ՏԱԾԱՐՈՒՄ
(6 Յունուար 1991 թ.)

«Փառք ի բարձունս Աստուծոյ և յերկիր խաղաղութիւն, ի մարդիկ հա-
ճութիւն»:

Սիրեցեալ հաւատացեալ ժողովուրդ մեր որ ի Հայաստան և ի սփիւռս
աշխարհի:

Ահաւասիկ վերստին կանգնած ենք մեծ խորհուրդի առաջ որ աւետումն
է Աստուածորդու հրաշալի ծննդեան: Անցել են այդ երանելի օրից դարեր
ու դարեր, եկել են ու գնացել բազում սերունդներ, բազում իրադարձութիւն-
ներ անթիւ, անհամար ու զարմանազան, բարձրացել են ու տապալուել են
քանի քանի կուռքեր, աշխարհակալներ, քանի քանի գաղափարախօսութիւն-
ներ, սակայն բոլորից վեր, բոլորից աներեր, բոլորից անկորնչելի մնացել է
խօսքը Աստուծոյ, որ աշխարհ եկաւ ծնունդովը նրա միածին Որդու, Փրկ-
չին մեր Յիսուսի Քրիստոսի:

Երկրորդ դարու վերջերին, Աղեքսանդրիայում երկու բարեկամներ, մէ-
կը քրիստոնեա միւսը հեթանոս, վիճում են իրար հետ: Քրիստոնեան պա-
տասխանելով Դեոկնետին, թէ ինչո՞ւ Յիսուս այնքան ուշացումով աշխարհ
եկաւ, քրիստոնեան պատասխանում է իր նամակով՝ «Յիսուս աշխարհ եկաւ,
երբ մարդկանց անիրաւութիւնը իր լրումին հասաւ և բացաչաչտուեց որ
մարդկային անիրաւութեան պտուղը դատապարտումն է և մահը»: Ուրիշ
խօսքով Աստուած իր Որդին աշխարհ առաքեց երբ մարդկութիւնը հասաւ
իր անիրաւութեան և իր դատապարտման գիտակցութեան:

Ի տես մեր օրերի աշխարհի բարոյական ու ընկերային անկումային
երևոյթների, ի տես աղաղակող անիրաւութիւնների ու տառապանքների, ի
տես ազգամիջեան թշնամութիւնների ու արիւնահեղ առճակատումների, յիշում
ենք Աղեքսանդրիացի քրիստոնեայի մարգարեական խօսքերը, որոնք նաև
մեր օրերին հնչում են այժմեական:

Ո՛ր է գնում մարդկությունը, ո՛ր են գնում մեծամեծները, ժողովուրդների ճակատագիրը տնօրինող զօրեղները:

Արդեօ՞ք, մահ աշժմ, ժամանակը չէ հասած որ մարդկությունը գիտակցի իր անկարողությունը՝ ինքն իրեն ղեկավարելու, ինքն իրեն փրկելու:

Արդեօք ժամանակը չէ՞ հասած որ մարդկությունը իր հոգու աշքով տեսնի աստղը փրկության որ շողաց Բեթլեհեմի երկնքի բարձունքից երկու հազար տարիներ առաջ, տեսնի ծնունդ Յիսուս մանուկին, որ գալիս էր «հզօրներից իրենց աթոռներից տապալելու և բարձրացնելու խոնարհներից»:

Այո այս է երազը մահ մեր օրերի մարդկանց, մեր օրերի խոնարհ ազգությունների լայն զանգուածների:

Սուրբ Ծննդեան մեծ խորհուրդի առաջ կանգնած, մեր խոհերը մեզ մղում են մեր հաշեացքը ուղղել մահ դէպի մեր բարեպաշտ ժողովուրդը, դէպի նրա տագնապալի այս օրերը, ու լսել նրա արդարության աղաղակը, փրկության մի արահետ որոնելու իր պայքարի ճանապարհին, մաղթելով որ մա յառաջ ընթանալ առանց յուսալքուելու, առանց վհատելու, առանց իր ներքին հաւասարակշռությունը կորցնելու և մանաւանդ առանց թուլացնելու իր ազգային միասնությունը, զի անմիաբանությունը չարեաց մայրն է իսկ միաբանությունը՝ մայրը բարեաց:

Զմոռանանք Յիսուսի մեծ առաքեալի՝ Սուրբ Պօղոսի յորդորը որ մարդկային ընկերությունը նմանեցնում է անհատ մարդու մարմնին և ասում՝ «Աստուած այնպէս կազմեց մարդու մարմինը որ նրա մէջ չլինեն բաժանումներ, այլ նրա անդամները նոյնը հոգան միմեանց նկատմամբ: Եւ եթէ որեւէ անդամ ցաւ է զգում, նրա հետ ցաւ են զգում բոլոր անդամները և եթէ մի անդամը փառաւորում է, նրա հետ ուրախանում են բոլոր անդամները» (Ա. Կորնթ. ԺԲ. 25—26):

Ահա իմաստուն խօսքեր, յաւետ ճշմարիտ խօսքեր, փրկարար բոլոր ազգերի համար, մանաւանդ երբ նրանք գտնում են ծանր փորձութեանց առաջ:

Աստուծոյ Որդին է, որ իր հրաշալի ծննդեան մեծ խորհուրդով, հրաւեր է կարդում մեզ բոլորիս, համայն մեր քրիստոնեայ ժողովուրդին՝ աներեր մնալ մեր նախնեաց սուրբ հաւատքի վեմին վրայ, հաւատարիմ մեր ազգի առաքելական Մայր Եկեղեցուն ու անմնացորդ կերպով, բանիւ և գործով ծառայել մեր նորահռչակ ինքնիշխան հայրենի պետության, որպէսզի մա քալ առ քալ յաղթահարի իր առաջ ծառացած դժուարութիւնները, պահի պահպանի ու ամրապնդի իր ձեռք բերած ազատութիւնները և բուծի իր վերքերը մեծ երկրաշարժից աղետեալ տարածքի վրայ: Բարի կամքով, հոռիւ բազուկներով և միասնական անդուլ աշխատանքով, բոլոր հայերը թող վերաշինեն ու ծաղկեցնեն իրենց հայրենի Տունը, յաւերժական մեր Մայր Հայաստանը, արարատացած կամքով արմենական:

Սուրբ Էջմիածնի գահակալները, մահ անցեալում դժուար ժամանակներից, համազգային միասնութեան ու համերաշխութեան ու եղբայրական գործակցութեան կոչեր են ուղղել մեր ազգի զաւակներին: Նման մի հոգեցոյնց կոչ է՝ Երանաշնորհ Խրիմեան Հայրիկի պատգամը, 1907 թուին 20 Սեպտեմբերին, որով դիմում է մա իր զաւակներին ասելով՝ «Արդ՝ այսու Հայրապետական Կոնդակաւ Մերով՝ վշտալից Հայրապետս տարաբախտ Ազգիս՝ որ հասեալ էմ ի մուտս արևու կենաց իմոց, յորդոր կարդամ առ Սիրելիսդ Մեր ամենեւեան, զի իսպառ թօթափեսշիք զատելութիւն և զմե-

ծամտութիւն ի սրտից ձերոց, և եղիշիք ընդ միշտ մի սիրտ և մի հոգի՝ համերաշխ և եղբայրական սուրբ սրով, և գործեցէք այնպիսի խոհական իմաստութեամբ, զի արգասիք գործունէութեանց Ձերոց ըստ ամենայնի ոչ լինիցին երբէք ի վնաս թշուառ Ազգին Մերոյ այլ յօգուտ և ի զարգացումն նորին»:

Նոր Տարուոյ լուսաբացին, այս խոհերով ու պատգամներով աւետում ենք Սուրբ Ծնունդը Փրկչին մեր Յիսուսի Քրիստոսի և աղօթում ենք որ Աստուածորդու շնորհները լուսաւորեն անվտանգութեան ու բարօրութեան երազանքը մեր յուսացեալ ժողովրդի:

Քրիստոսով թող բացուեն դռները Նոր Տարուոյ: Քրիստոսով ու հայրենիքի սիրով միացած զաւակները մեր ազգի, թող կերտեն ազատ ճանապարհը իրենց նոր կեանքի:

Զեզ և մեզ մեծ աւետիս, Քրիստոս ծնաւ և յայտնեցաւ: Ամէն:

